

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra, soudce Milana Podhrázkého a soudkyně Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **A. K.**, zastoupen Mgr. Jiřím Hölblingem, advokátem se sídlem Zámecké nám. 24, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 2771/117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 1. 2025, č. j. 20 A 17/2024-21,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 8. 2. 2024, č. j. MSK 3901/2024, sp. zn. DSH/1305/2024/Zaj (dále též „napadené rozhodnutí“), žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Frýdek-Místek ze dne 21. 12. 2023, č. j. MMFM 224378/2023. Tímto rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že „dne 3. 5. 2023 v čase 14:02 hodin v obci Frýdek-Místek na ulici Přílborská č. X směr jízdy Český Těšín jako řidič vozidla Škoda RZ X při řízení vozidla držel v pravé ruce na úrovni před obličejem hovorové zařízení – mobilní telefon“. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 600 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že z výroku vypustil slova „na úrovni před obličejem“ a nahradil je slovy „na úrovni volantu“.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále též „krajský soud“), který ji zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Namítal, že ze spisové dokumentace nevyplývá, že se vytýkaného přestupku dopustil. Správní orgány ani krajský soud proto nemohly dospět k závěru, že daný přestupek spáchal. Opětovně uvedl, že v ruce nadržel mobilní zařízení. V ruce mohl držet jakýkoliv jiný nezakázaný předmět, proto navrhoval provedení vyšetřovacího pokusu, kterým by bylo zjištěno, že se policisté mohli mýlit. Správní orgány v řízení o přestupku si mají opatřit důkazy, které jsou svojí povahou co nejobektivnější. Podle stěžovatele je v těchto typech řízení výpověď obviněného vždy devalvována s tvrzením, že se každý obviněný z přestupku bude vždy snažit pro sebe přivodit lepší výsledek. Naopak výpověď policisty jakožto svědka je vždy zcela bezdůvodně a nevyváženě nadhodnocována jako pravdivá a neomylná. Nároky správních orgánů a soudu na věrohodnost svědeckých výpovědí policistů jsou nepřiměřeně nízké. Předvolaní svědci mají kvůli informacím uvedeným v předvolání v zásadě možnost při výslechu pouze zopakovat informace tam uvedené. Takovou praxi považoval za nespravedlivou. Nikdo se nezabýval tím, že se policisté mohli mýlit v tom, jaký předmět řidič v ruce drží (pakliže by bylo prokázáno, že vůbec nějaký předmět vidět mohli). Neztotožnil se s tvrzením, že policisté jako svědci jsou zásadně důvěryhodní, neboť na věci nemají osobní nebo jiný zájem. I v případě policistů se jedná o osoby, které se obecně mohou mýlit, případně mohou mít blíže nespecifikovanou (a neprokazatelnou) motivaci obviněného za údajný přestupek potrestat. Považoval za nepřípustné, aby stát občany trestal jen na podkladě výpovědi policistů, kteří jsou ke státu ve služebním poměru, a bez dalšího presumoval jejich nestrannost. Pokud z (nekvalitního) videozáznamu není přestupkové jednání zřejmé, nelze to klást stěžovateli k tíži. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí.

IV.

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury,

pokračování

nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do stěžovatelova hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Kasační stížnost proto není přijatelná.

[7] Nejvyšší správní soud nepřisvědčil namítané vadě řízení před správními orgány. Rozhodnutí správních orgánů nelze považovat ani za nepřezkoumatelná či jinak vadná. Odpovídají konstantní judikatuře správních soudů (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25).

[8] V přestupkovém právu se uplatňují stejné zásady jako v právu trestním, zejména zásada presumpce neviny a zásada *in dubio pro reo*. Pouze je-li prokázáno, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty přestupku, může správní orgán uložit za jeho spáchání sankci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2006, č. j. 2 As 46/2005-55). Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle patří mezi tzv. obtížně zachytitelné přestupky, tedy mezi taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží, a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla, ačkoliv jsou pozorovatelná pouhým okem. U těchto přestupků je proto třeba klást vyšší nároky na přesvědčivost důkazů. Dle ustálené judikatury je u nich též nutné zkoumat, zdali měli policisté vůbec možnost spatřit spáchání takového přestupku (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, ze dne 4. 5. 2017, č. j. 10 As 318/2016-46 či ze dne 16. 5. 2018, č. j. 7 As 69/2018-37). Obviněný tak může být shledán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu v ruce při řízení motorového vozidla jen tehdy, pokud provedené důkazy vytvoří dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný systém dílčích informací, které nemohou vést k jinému závěru, než že mobilní telefon při řízení motorového vozidla skutečně držel v ruce. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů něco takového vůbec objektivně mohl vidět. To předpokládá, že policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu domnělého přestupce, že vzhledem k jejich vzájemné vzdálenosti a postavení či jejich neprůhledných či špatně průhledných částí mohli jednání přestupce vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v ruce, je skutečně mobilní telefon (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). Z judikatury Nejvyššího správního soudu dále plyne, že u přestupku spočívajícího v držení hovorového zařízení za jízdy hrají při zkoumání výpovědi policistů a reálnosti tvrzených skutečností důležitou roli například výhledové podmínky, vzdálenost policistů od vozidla přestupce a čas, po který mohli policisté přestupek pozorovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 As 159/2015-23, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34 či ze dne 12. 7. 2024, č. j. 7 As 289/2023-25).

[9] Je třeba doplnit, že výpověď policisty je *a priori* považována za věrohodnou, neboť policista je nestrannou a profesionální osobou, a v případě podání křivé výpovědi by byl vystaven nejen hrozbě trestního stíhání, ale i kárného provinění. Obviněný z přestupku má naopak na výsledku přestupkového řízení osobní zájem, a navíc ho nestíhají stejné hrozby jako svědka (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2009, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, či ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016-27). Věrohodnost výpovědi policisty samozřejmě není bezvýjimečným pravidlem. Aby však mohla být účinně zpochybněna, musí existovat jiné důkazy, které svědčí o tom, že policista měl při pozorování situace zhoršené podmínky viditelnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 27/2016-34), či byl vůči řidiči zaujatý. O zaujatosti či narušení nestrannosti policisty vůči řidiči může svědčit například jeho chování během silniční kontroly (např. zbytečně důkladná prohlídka vozidla), či systém odměňování policisty založený na objemu jím uložených sankcí (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, či ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 83/2016-38).

[10] V nyní projednávané věci jsou výpovědi policistů bez rozporů jak každá zvlášť, tak při jejich vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby, pro který by policisté stěžovatele stíhali a následně mu oznámili podezření ze spáchání přestupku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2011, č. j. 7 As 105/2010-96). Stěžovatel nebyl podroben šikanóznímu jednání, jednání zasahujících policistů lze hodnotit jako korektní a nikoliv zaujaté (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 9. 2005, č. j. III. ÚS 359/05). Lze přisvědčit názoru správních orgánů i krajského soudu, že policisté mohli na uvedenou vzdálenost a za daných klimatických a světelných podmínek vnímat svými smysly, zda řidič při řízení drží mobilní telefon. Držení telefonu za jízdy je, na rozdíl od některých jiných dopravních přestupků, pozorovatelné pouhým zrakem a není k jeho odhalení potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-51). Svědecká výpověď zasahujících policistů tak může být sama o sobě věrohodným důkazem. Videozáznam pak soudu umožňuje posoudit, zda měli policisté řádné výhledové podmínky a zda bylo reálné ze služebního vozidla přestupkové jednání zpozorovat.

[11] Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal existenci žádné právní otázky, která by svým významem přesahovala vlastní zájmy stěžovatele, jakož ani existenci pochybení takové intenzity, která by mohla vést k přijatelnosti kasační stížnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2021, č. j. 10 As 222/2021-39). V nyní projednávaném případě ustálená judikatura poskytuje dostatečnou odpověď na stěžovatelovy námitky týkající se důkazního standardu při prokazování přestupku spočívajícího v držení mobilního telefonu za jízdy. Vzhledem k uvedenému by bylo provedení vyšetřovacího pokusu nadbytečné.

[12] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

pokračování

[13] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první, s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Žádný z účastníků proto nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2025

David Hipšr
předseda senátu